

Sygn. akt II Ca 678/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2013 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

Przewodniczący: SSO Sławomir Krajewski

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2013 roku w Szczecinie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółka Akcyjna we W.

przeciwko K. B.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 19 lutego 2013 roku, sygn. akt III C 2046/12

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 lutego 2013 roku Sąd Rejonowy Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie: (I) oddalił powództwo; (II) przyznał A. G. - kuratorowi procesowemu nieznaney z miejsca pobytu pozwanej wynagrodzenie w kwocie 300 zł z zaliczki uiszczoney przez powoda.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne:

W dniu 28 kwietnia 2009 r. pozwana K. B. zawarła z powódką L. Bank (obecnie (...) Agricole Bank (...)) Spółką Akcyjną z (...) we W. umowę o przyznanie limitu kredytowego oraz wydanie i korzystanie z karty kredytowej Furora. Na mocy umowy, powodowy Bank przyznał pozwanej limit kredytowy do kwoty 3000 zł, dla korzystania z którego otworzył i prowadził rachunek kredytowy oraz w ramach zawieranej jednocześnie umowy o kartę płatniczą wydał pozwanej kartę kredytową umożliwiającą dokonywanie operacji gotówkowych i bezgotówkowych przy jej użyciu. Integralną część umowy limitu stanowił „Regulamin przyznawania i korzystania z limitu kredytowego Furora”, zwany dalej Regulaminem limitu oraz „Tabela Opłat i Prowizji dla limitu kredytowego Furora”. Ponadto integralną część umowy o kartę stanowił „Regulamin wydawania i użytkowania kart kredytowych Furora” oraz „Tabela Opłat i Prowizji dla karty Furora”. Strony uzgodniły w umowie, że spłata limitu kredytowego następować będzie w okresach miesięcznych poprzez dokonywanie przez pozwaną wpłat na utworzony umową rachunek bankowy, których wysokość oraz termin będą określone w wyciągu z rachunku generowanego każdego siedemnastego dnia miesiąca i wysyłanym na adres korespondencyjny pozwanej. Wskazana w wyciągu minimalna spłata stanowiła pięć procent wykorzystanego kapitału. Umowę o przyznanie limitu kredytowego zawarto na okres jednego roku, zaś umowę o kartę kredytową – na okres trzech lat, przy czym powód był uprawniony do automatycznego ich przedłużania na kolejne okresy, o ile pozwana nie wypowie danej umowy najpóźniej na trzydzieści dni przed upływem okresu na jaki została zawarta albo nie zajdą inne, określone w Regulaminie limitu lub Regulaminie karty zdarzenia wykluczające możliwość przedłużenia umowy.

W piśmie z dnia 31 maja 2010 roku powódka zawarła oświadczenie o wypowiedzeniu pozwanej przedmiotowej umowy z trzydziestodniowym okresem wypowiedzenia. Jednocześnie powodowy Bank poinformował w tym piśmie pozwaną, że po upływie okresu wypowiedzenia cała należność z tytułu udzielonego kredytu stanie się wymagalna i będą od niej

naliczane odsetki karne według oprocentowania dla należności przeterminowanych. Pismem tym powódka ponadto wezwwała pozwaną do zwrotu niewykorzystanego kredytu wraz z odsetkami należnymi powodowemu Bankowi za okres korzystania z kredytu oraz do zapłaty zaległych opłat i prowizji.

Pismo to zostało wysłane na adres C. 20/10 w S., spod którego pozwana wymeldowała się 21 maja 2010 roku – pismo to zwrócono powodowi z informacją „ adresat wyprowadził się bez podawania nowego adresu”.

Powódka w dniu 3 października 2011 roku sporządziła wyciąg z ksiąg banku, w którym wskazała, iż w jej księgach znajduje się zadłużenie pozwanej z tytułu przedmiotowej umowy stanowiące kwoty 2962,58 zł należności głównej, 1481,95 zł – odsetek za okres od dnia 28 kwietnia 2009 roku do dnia 3 października 2011 roku oraz 326,81 zł kosztów, opłat i prowizji, a także 60 zł opłat za prowadzenie rachunku, zaś pozwaną od dnia następnego po sporządzeniu wyciągu obciążają dalsze odsetki od kwoty należności głównej w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo za nie zasługujące na uwzględnienie.

Wskazał, że powód wywodził swe roszczenia z umowy z dnia 28 kwietnia 2009 roku o przyznanie limitu kredytowego oraz wydanie i korzystanie z karty kredytowej Furora, jaką pozwana bezspornie zawarła z (...) Bank (...) Spółką Akcyjną z siedzibą we W.. W umowie wskazano, że podlega ona przepisom ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim.

Kurator procesowy pozwanej w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa, a zatem zakwestionował je tak co do zasady, jak i wysokości, zaś na rozprawie w dniu 19 lutego 2013 roku kurator procesowy pozwanej podtrzymał to stanowisko.

Ustalając stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd Rejonowy oparł się o dowody z dokumentów przedłożonych przez powódkę, z których wniosła ona o przeprowadzenie dowodów, które miały charakter dokumentów prywatnych, a zatem stanowiły wyłącznie dowód na to, iż osoby, które je podpisały złożyły wyrażone w nich oświadczenia.

Sąd Rejonowy stwierdził, iż obowiązkiem powódki w analizowanej sprawie było przede wszystkim wykazanie, iż przysługuje jej wobec pozwanej dochodzone pozwem roszczenie, tak co do zasady, jak i wysokości. O ile powódka wykazała fakt zawarcia umowy z pozwaną przedstawiając przedmiotową umowę, to nie wykazała, by posiadała wobec niej roszczenia określone w wyciągu ze swych ksiąg rachunkowych, przedstawionego na poparcie swego żądania. W wyciągu tym wskazano, iż posiada on wobec pozwanej wierzytelność w kwocie 4831,34 zł, w tym z tytułu należności głównej - 2962,58 zł, odsetek za okres od dnia 28 kwietnia 2009 roku do dnia 3 października 2011 roku - 1481,95 zł, opłat, prowizji i opłat za prowadzenie rachunku - 386,81 zł, a także dalszych odsetek od dnia 4 października 2011 roku do dnia zapłaty liczonych od kwoty 2962,58 zł według czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, jednakże istotne znaczenie dla oceny mocy dowodowej tego dokumentu ma wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 roku (sygn. akt P 7/09, OTK-A 2011/2/12), w którym uznano, iż art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku - Prawo bankowe w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Powyższe sprawia, iż zawnioskowany przez powoda jako dowód w sprawie wyciąg z ksiąg rachunkowych nie korzysta ze szczególnych przywilejów, jakie ustawodawca przypisał dokumentom urzędowym i ma walor jedynie dokumentu prywatnego. Zarówno wskazany wyciąg, jak i objęte wnioskami dowodowymi powoda zmierzającymi do ustalenia istnienia i wysokości roszczeń powoda, wypowiedzenie umowy o limit kredytowy i kartę wraz z wezwaniem do uregulowania zaległości w spłacie, nie pozwalały zweryfikowanie wysokości zobowiązania pozwanej, ani ustalenie tego kiedy roszczenia powoda stały się wymagalne i czy w ogóle stały się wymagalne w sytuacji, gdy doręczenie pozwanej wypowiedzenia umowy było nieskuteczne z uwagi na skierowanie go przez powodowy Bank na adres nie będący adresem zamieszkania pozwanej.

Sąd wskazał, że na podstawie dowodów zaofiarowanych przez powoda nie był władny ustalić choćby tego z tytułu jakich operacji na rachunku kredytowym powstały roszczenia o zapłatę należności głównej. Nie sposób było również w oparciu o przedstawione przez powódkę dokumenty stwierdzić od jakich konkretnie należności wyliczyła on odsetki skapitalizowane na kwotę 1481,95 zł i według jakiej stopy, jak również z jakiego tytułu żądała zapłaty kosztów, opłat i prowizji.

W ocenie Sądu powódka nie sprostowała, więc obowiązkowi udowodnienia, iż posiada wobec pozwanej wierzytelności w określonych w wyciągu z ksiąg rachunkowych powódki wysokości i tytułach – materiał dowodowy zaofiarowany sądowi okazał się niepełny.

W punkcie II wyroku Sąd Rejonowy przyznał kuratorowi procesowemu pozwanej wynagrodzenie w kwocie 300 zł z zaliczki uiszczonej przez powoda stosowanie do § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 sierpnia 1982 r. w sprawie stawek, warunków przyznawania i wypłaty ryczałtu przysługującego sędziom i pracownikom sądowym za dokonanie oględzin oraz stawek należności kuratorów (Dz. U. z 1982 r. Nr 27, poz. 197 ze zm.).

Apelację od powyższego wyroku wywiodła powódka i zaskarżając wyrok w całości, wniosła o jego zmianę, przez uwzględnienie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przypisanych.

Apelująca zarzuciła Sądowi pierwszej instancji uniemożliwienie dochodzenia od pozwanego całości roszczenia.

Powódka wskazała, że do akt postępowania przedłożyła pismo oraz dowody świadczące o stosunku łączącym strony, szczegółowym sposobie wyliczenia kwot roszczenia z podziałem na poszczególne składniki zobowiązania oraz udowodniła zasadność tych wyliczeń jednakże Sąd zwrócił dokumenty oraz pismo.

W związku z powyższym powódka raz jeszcze załączyła ww. dokumenty wraz z niniejszym pismem celem wykazania zasadności roszczenia. Powódka wskazała, że przedłożyła dowód zawarcia przez strony umowy o wydanie karty kredytowej i przyznanie pozwanemu odnawialnego limitu w kredytowego w karcie, na podstawie, której pozwana miała możliwość zadłużania się w rachunku limitu do kwoty 3000 zł. Ponadto powódka załączyła tabelę opłat i prowizji do akt postępowania. Powódka, wyjaśniając poszczególne składniki zobowiązania podnosiła, iż kwota należności głównej, wykazanej w pozwie, jako podstawa naliczania wszelkich opłat oraz kosztów obsługi zobowiązania, stanowi kwotę wykorzystanego przez pozwaną (pobranego) odnawialnego limitu kredytowego 2962,58 zł, co oznacza, że pozwana wykorzystywała prawie cały przyznany mu limit bez zamiaru spłaty tak powstałego zadłużenia. Od kwoty wykorzystanego limitu od 2487,81 zł powódka nalicza przez cały czas obowiązywania rachunku odsetki umowne oraz pozostałe koszty obsługi zobowiązania. Wysokość odsetek uwzględniono w wyciągach przesyłanych pozwanej w odstępach miesięcznych. Kwota należności głównej (kapitału) była zmienna przez cały czas obowiązywania Umowy. Odnosząc się do pozostałych wykazanych w pozwie składników zadłużenia powódka odwołała się do zasady swobody umów zawartej w art. 353 § 1 kc. Pozwana dobrowolnie wyraziła zgodę na objęcie tej umowy ubezpieczeniem, co potwierdza zasadność naliczenia w sprawie składek ubezpieczeniowych w wykazanej do sprawy wysokości. A wszelkie pozostałe naliczone w sprawie obciążenia są wynikiem nieterminowej spłaty zobowiązania umownego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i oparciu o nie dokonał właściwych rozważań prawnych, które Sąd Odwoławczy przyjmuje za własne.

Powyższe Sąd Rejonowy poparł wnikliwą i rzetelną analizą zebranych dowodów, a ocena tych dowodów dokonana przez ten Sąd odpowiada zasadom logiki i obejmuje wszystkie okoliczności sprawy.

W sporządzonym zgodnie z art. 328 § 2 kpc uzasadnieniu wyroku, Sąd Rejonowy dokładnie określił dowody, na których się oparł, wyjaśnił podstawę prawną wyroku i przytoczył w tym zakresie przepisy prawa.

W wywiedzionej apelacji powódka zdaje się nie kwestionować prawidłowości dokonania zwrotu pisma procesowego powódki z dnia 15 stycznia 2013 roku, co nastąpiło zarządzeniem Przewodniczącego z dnia 21 stycznia 2013 roku, w którym to piśmie powódka miała przedstawić sposób wyliczenia dochodzonego roszczenia wraz z odsetkami, a także wnioskować o przeprowadzenie dowodu z dokumentów załączonych do pisma.

Podkreślić należy, iż w postępowaniu apelacyjnym zarzut naruszenia przepisów postępowania, Sąd obowiązany jest wziąć pod uwagę jedynie na zarzut zgłoszony w apelacji. W sprawie zaś powódka przyznała, iż pismo zostało zwrócone i że w konsekwencji ponownie wnosi o przeprowadzenie dowodu z dokumentów, które załączyła do zwróconego pisma.

Powódka zatem nie zakwestionowała ww. zwrotu pisma, czego zresztą skutecznie w wywiedzionej apelacji uczynić nie mogła, bowiem uprzednio nie złożyła zastrzeżenia w trybie art. 162 kpc w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji.

Wobec doręczenia jej stosownego pisma sądowego w dniu 28 stycznia 2013 roku, skarżąca mogła i powinna zastrzeżenie takie zgłosić do protokołu rozprawy z dnia 19 lutego 2013 roku, czego nie uczyniła. W tej materii Sąd Okręgowy w pełni podziela pogląd prawny wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 sierpnia 2001 roku (I PKN 580/00, OSNP 2003/14/332).

W tym stanie rzeczy skarżąca nie może obecnie zarzucić Sądowi pierwszej instancji naruszenia normy prawnej zawartej w art. 207 § 7 kpc, na podstawie którego wydano zarządzenie z dnia 21 stycznia 2013 roku.

Pismo powódki z dnia 15 stycznia 2013 roku, a zwłaszcza dołączone doń dokumenty, złożone ponownie wraz z apelacją i w konsekwencji odnoszące się do nich twierdzenia apelacji, Sąd Okręgowy uznał za spóźnione w rozumieniu art. 381 kpc i pominął je przy rozstrzyganiu.

Strona powodowa nie wykazała, bowiem, aby nie mogła powołać tychże twierdzeń i dowodów w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji ani też, aby potrzeba powołania się na nie zaistniała dopiero w postępowaniu apelacyjnym. Za wystarczające nie może tu być uznane samo tylko przegranie procesu - oddalenie powództwa.

Biorąc pod uwagę powyższe, na podstawie art. 385 kpc, Sąd Okręgowy oddalił apelację - jako bezzasadną.